

Leic József
 1928–2020

2020. december 12-én, életének 93. évében elhunyt Leic József, a Szilvásvárad Erdészeti nyugalmazott erdészvezetője. Szilvásváradon, a Katolikus temetőben, római katolikus szertartás szerint helyeztük örök nyugalomra hamvait 2020. december 17-én. Végső búcsút vett tőle szeretett hitvese, akivel 66 évig éltek boldog házasságban.

Boldog életükre súlyos árnyék vetült, mikor 6 évvel ezelőtt elveszítették egyetlen lányukat, Gabriellát, aki ma már egy sírban nyugszik szeretett édesapjával. Végső búcsút vettek tőle rokonai, barátai, a Szilvásvárad Erdészeti egykori nagy családjának tagjai, az erdőgazdaság központjának és a társerdészeteknek nyugalmazott és jelenleg is aktív munkatársai, az erdészeti nyugdíjas és aktív dolgozói, a község vezetői és lakói, mindazok, akik szerették és tisztelték.

Az Egererdő Zrt. részéről Dobre-Kecsmár Csaba vezérigazgató a következő szavakkal búcsúztatta el:

„Tisztelt Gyászoló Család, Hozzá tartozók, Barátok, Kollégák!

Mély megrendüléssel fogadtuk a hírt, hogy egykori kollégánk, nyugdíjas munkatársunk visszaadta lelkét Teremtőjének.

Leic József 1928. március 21-én született a Tolna megyei Grábócon. Már egész kiskorától kötődött a vidék erdeihöz, természeti környezetéhez, lenyűgözte és egész életére elkötelezte a természet szépsége az erdők varázsa.

Erdőmérnöki oklevelét 1953-ban szerezte az akkori soproni Erdőmérnöki Főiskolán. Egyetemi éveivel kötődik emlékezetes tette, amikor 1951-ben, egy egyetemi nagygyűlésen, melyen nagyon sok hallgató egyetemről történő kirúgásáról döntöttek, a negyedéves Leic József volt az az egyedüli hallgató, aki felszólalt és kiállt a kirúgottak mellett. Bátorságát nagyra értékelték az érintettek.

Szakmai pályafutását a Nagyatádi Erdőgazdaság, Berzencei Erdészetiénél kezdte, mint erdészvezető.

Ezt követően a Dél-Somogyi Erdőgazdaság, Középrigóci Erdészetiének lett erdészvezetője, majd az erdőgazdaság központjában is dolgozott.

1961-től a Nyugatbükki, majd jogutódlással 1970-től Mátra-Nyugatbükki Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság, Szilvásvárad Erdészetiéhez került erdészvezetőnek, ezzel sorsa örökre össze fonódott a Bükk erdőségeivel és Szilvásvárad térségével.

Munkáját minden időben az erdők, a természet iránti hivatásszeretete, alázata és elkötelezettsége jellemezte. Munkatársai, beosztottjai iránt mindig figyelemmel, megértéssel és odaadással viseltetett.

Munkáját két alkalommal Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetéssel, három alkalommal Kiváló Dolgozó kitüntetéssel ismerték

el. 2011-ben a község érdekében végzett munkájáért Szilvásváradért Emlékérem díjazásban részesült.

Aktív szereplője, szervezője, formálója volt nemcsak az erdőgazdaságon belüli, hanem a működési területéhez kapcsolódó települések közösségi életének is.

Tanulmányainak befejezése óta elhivatott és aktív tagja volt az Országos Erdészeti Egyesületnek, számos egyesületi rendezvény, szakmai tanulmányút megszervezése kötődik nevéhez.

Az 1964-es, 1974-es és 1985-ös OEE Vándorgyűlés házigazdája volt erdőgazdaságunk, illetve a Szilvásvárad Erdészeti. Ezek közül kiemelkedő az 1974-es egyesületi vándorgyűlés, ehhez az eseményhez kötődik, az erdei munkásoknak emléket állító Szalajka-völgyi szabadtéri erdészeti múzeum kialakítása is.

Kiváló német nyelvtudásával szolgálta az erdőgazdaságunk, az egyesületünk, és a község rendezvényeinek sikeres lebonyolítását. Erdészvezetőként számos delegációnak tolmácsolt német nyelvet, és fogadta a hozzánk érkezőket. Nyugdíjasként az egyesület szervezésében hazánkba látogató csoportokat vezette tolmácsként, idegenvezetőként az egész országban.

Szilvásvárad 1989-ben testvérvárosi kapcsolatot létesített Berlin-Zehlendorf körzetével. A testvérvárosi kapcsolat összekötői teendőit, a levelezéseket, a tolmácsolásokat 20 évig végezte nagy odaadással az önkormányzat részére, a község javára.

Szenvedélyesen kutatta múltunkat, különösen az első világháború személyes vonatkozásait, katonáinak sorsát. Levéltári adatok feldolgozásával elkészítette Eger város és 16 Heves megyei község első világháborús áldozatait bemutató *Hősök könyvét*.

Szülőfaluja, Grábóc adatait is összegyűjtötte, feldolgozta, de az utolsóknak szánt *Hősök könyvét* már nem tudta befejezni. Néhány éve elhatározta, hogy az Erdei Múzeum gyűjteményét helyi vonatkozású anyagokkal bővíti. Tablót készített a múzeum részére az erdőgazdaság, illetve jogelődjének vezetőiről (Wagner Tiborral együttműködve), a Szilvásvárad Erdészeti vezetőiről és a Szilvásvárad Erdészeti alkalmazottairól. Felkutatta és színes tablókra a múzeum részére átadta azoknak az egykori munkatársainak az alkotásait, akik erdész hivatásuk mellett művészi, maradandó alkotottak életük során a képzőművészet, vagy a népművészet valamely területén (festészet, fafaragás, csont-, agancsfaragás). Az erdőgazdálkodás tárgyi emlékei mellett egykori erdész kollégáinak alkotásaiban is gyönyörködhetnek így a múzeum látogatói.

A térség erdei magukon viselik munkájának lenyomatát, ezzel örök emléket állítva a gondos erdőgazda, az elhivatott erdész ember számára.

Engem ért a megtiszteltetés, hogy 90. születésnapján barátai, kollégái körében köszönhettem Őt az erdőgazdaság mostani csapatának nevében, és enyém a fájó feladat is, hogy most elbúcsúzzak tőle a kollégák nevében. Józsi bátyám! Isten kísérjen utadon az égi erdőségekben, nyugodj bé-

keben! Erdész szokás szerint búcsúzva, *Jó Szerencsét! Űdv az Erdésznek!*

Az egykori évfolyamtársak nevében *Keszthelyi István* írt egy rövid búcsúztatót, azzal, hogy a temetésen olvassuk fel a nevében. Levele postán érkezett a temetés után, így ezúton tesszük közzé búcsúzó szavait, gondolatait: „Megfogyatkozott évfolyamunk nevében ezúton búcsúunk Jóska barátunktól, keserű-édes ifjúságunk drága társától. Összekötött bennünket a selmeci-soproni szellemiség, egymás szeretete, megbecsülése. Ragaszkodott évfolyamtársaihoz, szerették Őt, évfolyamtársai életét, sorsát Ő is számon tartotta. Kedves Jóska! Búcsúunk tőled. Többé nem leszel velünk, nem szoríthatjuk meg a kezdetet, nem köszönhetünk örvendező baráti öleléssel. Hiányozni fogsz! Jókai gondolatait idézve búcsúunk: *„Ami bennem lélek, veletek megy; Ott fog köztetek lenni mindig. Megtalálsz virágaid között mikor elhervadnak; megtalálsz a falevelben, mikor lehull; meghallsz az esti harangszóban mikor elenyészik.*» Emléked sose halványuljon el azok szívében, akik szerettek és akiket szerettél!”

Kedves Jóska Bátyám! Mint egykori kollégád, jó barátod, néhány személyes emlék felidézésével és közreadásával szeretnék elbúcsúzni tőled.

1977-ben találkoztunk először, ekkor kerültem erdőművelési (később fahasználati) műszaki vezetői munkakörbe Szilvásváradra. Első perctől úgy éreztem, befogadtál, befogadtatok, nemcsak engem mint munkatársat, hanem az egész családomat. Együtt dolgoztunk, egy épületben laktunk.

Nyugdíjba vonulásod előtt a Szilvásvárad Erdészeti igen szerteágazó tevékenységet folytatott. A klasszikus alaptevékenység (erdőművelés, fahasználat) is elég nagy volumenben folyt (32–38 ezer m³/év fakitermelés), emellett MÁV-rakodó, ahonnan évente 20 ezer úrméter kérgezett papírfá került vagonokban értékesítésre, fafeldolgozó üzem, fogatüzem, gépüzem több csőrös traktorral, tehergépkocsikkal és HIAB darukkal, személyszállító mikrobuszokkal, csemeterkert, magpergető, pisztrángtelep, erdei melléktermék termelés (faszéngetés és csomagolás), erdei vasút üzemeltetése, gépjávitó műhely üzemeltetése, erdei múzeum, közjóléti beruházások és fenntartási tevékenység volt a palettán, hogy csak a legfontosabbakat említsem, és mindezt hagyományos módon, saját dolgozókkal.

Az erdei vasút utaslétszáma, a Szalajkavölgy látogatóinak száma 2–300 ezer fő volt évente. Ez embert próbáló feladat volt neked és munkatársaidnak egyaránt, ezt a szerteágazó feladatot csak a kölcsönös bizalomra és megbecsülésre, tiszteletre alapozott munkatársi kapcsolatokkal lehetett sikeresen teljesíteni. Munkakapcsolatunk mellett így egyre erősödött a barátság, mely mindvégig kitartott.

Felmenőid között szinte mindenki hosszú életet élt, ezért nem volt meglepő, hogy viszonylag jó egészségben közel 93 évig élvezhetted az életet. Csak pár éve tapasztaltam, hogy néhány dologban már segítségére szorulsz.

Nyugdíjas éveidet olyan tartalmas munkákkal töltötted, melyek örömet okoztak számodra, és hasznára váltak a szűkebb és tágabb környezetednek, kollégáidnak, a község lakóinak. Erről a temetőben elhangzott búcsúztatásban az erdőgazdaság vezérigazgatója is megemlékezett.

A 2018. év igen mozgalmas volt számodra, tele programmal. Március 15. alkalmából dr. Fazekas Sándor Földművelésügyi Miniszter Életfa Emlékplakett arany fokozata kitüntetés adományozott részedre, engem ért az a megtiszteltetés, hogy elkísérhetlek a díjátadóra. Márciusban az Egererdő Zrt. nagyszabású ünnepséget rendezett a 90. születésnapodra, ahol szeretett hitvesed oldalán, egykori munkatársaid, barátaid és a község vezetői körében ünnepelhetted meg e jeles évfordulót. Az ünnepi köszöntőt Dobre-Kecsmár Csaba akkori vezérigazgató-helyettes mondta, de több egykori munkatársad is szót kért, kifejezve jókívánságait. Külön köszöntött a község polgármestere, megköszönve azt a sok munkát, amit összekötőként végeztél a Berlin-Zehlendorf körzetével kialakított és ápolott testvérvárosi kapcsolat eredményes fenntartása érdekében.

Az ünnepség után arra kértél, hogy szervezzek számodra egy dél-dunántúli utat, szeretnél elbúcsúzni a szülőföldtől. Felejtetetlen négy napot töltöttünk júliusban Szekszárdon és környékén. Felkerestük Grábócon a szülői házat, virágot vittünk a szülők és nagyszülők sírjára. Itt mesélted el, hogy középiskolásként neked kellett felszántani, bevetni és learatni azt a négy darabban álló kis földcskét, ami a családnak egész évre biztosította a kenyérgabonát, mivel édesapád akkor éppen a fronton harcolt.

Érettségi után jegyzőgyakornoki állást vállaltál Sióagárdon, ezzel hozzájárulva a család megélhetéséhez, ezért természetesen Sióagárdra is ellátogattunk, ahol ma az unokaöcséd anyakönyvvezetőként dolgozik.

Egykori középiskoládban Szekszárdon, a Garay János Gimnáziumban, az igazgatói irodában 72 éves érettségi találkozára gyűlt össze július 10-én a még életben lévő 7 egykori diák és kísérői. Megható ünnepség keretében köszöntötte az iskola öregdiákjait a gimnázium igazgatója, és a tankerületi igazgató is. Ezt követően mindenkinek volt egy kedves története a hajdani diákévekből. A ritka és megható eseményről beszámolt a helyi és a megyei sajtó is. Szekszárdon is virágcsokrokkal jártuk a temetőt, egykori barátok, kollégák sírjainál emlékeztünk.

Felkerestük Bonyhádán a Völgysegi Múzeumot, ahol egyik ősed komplett kovácsműhelye is része a kiállításnak. A bemutatkozás után a múzeum dolgozói a család olyan személyes tárgyait is előhozták a rak-tárból, ami nem került a kiállítási anyagba. Dunai halászlé és szekszárdi borok mellett sok régi emlék elevenedett meg a szülőföldről, családról.

Szeptember 12-én Sopronban, ünnepélyes tanévnyitó keretében adták át a tiszteletdiplomákat, ahol az 1953-ban végzetek közül veled együtt 11 fő vehette át a vasoklevelével tiszteletdiplomát. Hitvesed már nem

vállalta az utazást Sopronba, ezért kérésedre én kísérhettem el erre a felemelő eseményre.

A 2020-ban ránk törő, és életünket gyökeresen átalakító koronavírus járvány a Te életedet, mindennapi szokásaidat is megváltoztatta, átalakította. Le kellett mondanod arról, hogy minden nap beszélj a faluba, boltba, gyógyszertárba, esetleg az orvosi rendelőbe, és mindenkivel hosszan elbeszélgethess, hiszen mindenkit ismertél, és mindenki szívesen szóba elegyedett veled.

Féltettünk a fertőzéstől, ezért bevásároltunk helyetted, sőtáid lerövidültek, a lakóház környékére korlátozódtak. Nehezen viselted, hogy alig találkozol emberekkel. Egészségi állapotodra keveset panaszkodtál, az időskorban már szinte mindenkinek „kötelező” gyógyszerek mellett fizikai fájdalom nem gyötörtet, inkább az bántott, hogy egykor legendás memóriád időnként cserben hagyott az utóbbi hetekben-hónapokban.

Váratlanul ért mindannyiunkat, hogy általános gyengeségre panaszkodva december 10-én orvost kellett hívniuk hozzád. Sajnos, a szíved ekkor már gyengén működött, és két nap múlva otthonodban, családi körben békésen, örökre elaludtál.

Drága Öreg Barátom! Kedves Jóska Bátyám! Köszönöm az együtt töltött éveket, a családom, gyermekeim, unokáim felé nyújtott szeretetedet, a síríg tartott, önzetlen, őszinte barátságodat.

A Jóisten fogadjon oltalmába! Nyugodjál békében szeretett kislányod, Gabika mellett. Nem felejtünk, a szívünkben örökké élni fogsz!

Gál Sándor

Varga László (1923–2020)

Varga László erdész családban született, és nőtt fel Szentpéterfán. Édesapja, Varga József az Erdődy-uradalom erdésze volt, anyai nagyapja szintén erdészként szolgált.

A négy év polgári iskola után, 1941-től erdészgyakornokként kezdett dolgozni a szentpéterfai Erdődy-birtokon. Majd az Esztergomi Magyar Királyi Alerdész Szakiskola elvégzése után, beosztott erdési munkakörbe helyezték.

Pár hónap múlva 1944 őszén katonai szolgálatra sorozták be Győrbe a Tüzér Osztályhoz. Rövid katonaiéje alatt azon szerencsések közé került, akik túléltek a győri repülőter amerikai bombázását. A front közeledtével egységével Ausztriába vonultak, ahol a háború utolsó napjaiban május 3-án amerikai hadifogságba került. Az amerikai hadifogság (más nemzetektől eltérően) rövid, szenvedésektől mentes volt. Október közepén hazatérhetett Szentpéterfára.

Az akkor szokásos igazolási eljárás folytatása után munkába állt a MÁLLERD Szentpéterfai Erdőgazdálkodásánál. Kezdet-

ben adminisztratív munkakörökben dolgozva, segédkönyvelő, könyvelő, irodavezetői feladatokat kapott. Majd visszatérhetett erdész szakmájához, beosztott erdészként kezdve üzemvezető-helyettesi beosztásig jutott.

A Szombathelyi Állami Erdőgazdaság megalakulása után a Szombathelyi Erdészet állományába került. Itt végighalad a termelésirányító erdész által elérhető valamennyi lépcsőfokon. Fahasználati műszaki vezető volt, amikor munkatársak letünk, majd a Szombathelyi Erdészet vezetőjévé nevezték ki. A Szombathelyi, Kőszegi és a Műszaki Erdészet összevonása után főmérnökségvezető-helyettes volt a fél év múlva megérdemelten bekövetkező nyugdíjazásáig.

Az állami erdőgazdálkodás szervezetének átalakításánál során számos különböző beosztást betöltve végezte a Szentpéterfa környéki erdők kezelését. A szervezeti változtatásokkal növekvő üzemegységek szaporodó feladatait gyarapodó ismeretei, tapasztalata, és lelkiismeretes munkavégzése miatt mindig sikeresen végre tudta hajtani, hajtatni. Ennek eredményeként eljutott a gyakorlati erdész szakmai feladatok csúcsára, az erdészvezetőségig.

Szolgálatát az erdőn végzett munkák teljesen megváltoztak. A grófi birtokon télen az erdőben, nyáron a mezőgazdaságban dolgoztak. A kézi tuskoítási fatermelés, a kétszáz szekerrel végzett faanyagszállítás, majd az asztalsimaságú terület ásós vízrendezése, és mesterséges erdőültetés volt a gyakorlat. Az általa kezelt terület folyamatos növekedése mellett megindult az erdészeti munkák gépesítése, a motorfűrészről az aprító gépsorrig.

A kihívásoknak mindig meg tudott felelni. Amellett, hogy munkakörének ellátásához nagy szakmai gyakorlattal rendelkezett, ismerte, szerette az erdőt, és az abban dolgozókat. Munkatársai, beosztottjai elsősorban nyugodt, türelmes, de következetes természetűek szerették.

A hibákat felfedte, kijavította, kijavíttatta, és semmire, senkire nem panaszkodott felfelé. A fizikai beosztottaktól a közvetlen munkatársakig mindenkivel jó kapcsolatban volt. Különösen szerencsés helyzetben voltak azok a kezdő szakemberek, így én is, akik alatta, mellette dolgozhattak, mert nagy szakmai és emberi tapasztalatait folyamatosan megosztotta velük.

Munkatársai, beosztottjai megbecsülését, szeretetét kiérdemelve dolgozott, de sikeres munkáját felettesei is elismerték. Kétszeres Kiváló Dolgozó, az Erdészet Kiváló Dolgozója lett, és nyugdíjazásakor „Kiváló Munkáért” miniszteri kitüntetésben részesítették.

Évtizedekig közmegegyezéssel végezte a Szombathelyi Erdészet szakszervezeti titkári teendőit. Ennek elismeréseként kapta meg 1969-ben a Szakszervezeti Munkáért arany fokozatát.

Nyugdíjasként a főmérnökség fiatal szakembereinek munkáját segítette tapasztalatai átadásával, és az akkoriban kézi eszközökkel végzett adatgyűjtések és statisztikák elkészítésével.

Magánéletében, még jellemzőbb volt rá a végtelen nyugodtság, türelem, és szerettei körében sugárzott róla az őszinte, határtalan boldogság. Minden kedves gesztusnak örült, mindent megköszönt, mindenkihez volt egy jó szava.

Feleségével nagy családot neveltek fel és tartottak szeretetben hetven évig. Két lányuk, két fiuk, menyeiük, vejük, 10 unokájuk, 13 dédunokájuk nála jobb, szeretetre méltóbb embert el sem képzelhettek.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1958-tól volt a tagja. Az egyesület helyi csoportjának munkájában és rendezvényein aktívan részt vett, amíg egészsége engedte.

Sikeres erdészpályafutását 2013-ban az Agrárminiszter az Életfa Emlékplakett arany fokozatának adományozásával ismerte el.

Kronekker József

Németh Gábor (1942–2020)

2020. december 9-én vettünk végső búcsút Németh Gábor okleveles erdőmérnök kollégánktól Gödöllőn.

Gábor 1960-ban jó érettségi bizonyítvány és sikeres felvételi vizsga után került velünk együtt Sopronba az akkor még Erdőmérnöki Főiskolára. Őt szép diákév után 1965-ben sikeres diplomavédés és állam-

vizsga után végeztünk, az akkor már Erdészeti és Faipari Egyetemen.

Mi, 16-an, a 3. tanulócsoporthoz tartoztunk, a Templom utcai kollégiumba kerültünk. Igaz, hogy a körülmények ott nem voltak túl komfortosak (pl. meleg víz vagy zuhany nem volt, a kiadagolt fűtőanyaggal a régi cserépkályhákat magunk fűtöttük, néha este 7 után). Meghatározó volt Templom utcai két évben, hogy olyan közösséggé kovácsolódtunk, amelynek tagjai közül legtöbben, mai napig, legalább évente egyszer találkozót szervezünk.

Gábort társaságot kedvelő, de viszonylag halk és szűkszavú emberként ismertük meg. Tömören megfogalmazott, kellemes, mély orgánumával közvetített gondolati révén lett alias „Brumi”. Azt is kedves brumogó hangon nyugtázta, ha valamelyikünk megkérte, hogy hozza rendbe a frizuráját. Vállalta, és szépen megnyírta az illetőt. A hansági nyári gyakorlaton hat társa kopaszra nyírását is jókedvvel teljesítette. Ők, ennek köszönhetően, a magyarkimleai búcsúban nagy sikert arattak.

Mi voltunk az egyetemen az első olyan évfolyam, akinek a diplomamunka megvédése után négy államvizsga bizottság előtt is bizonyítanunk kellett, de mi voltunk az elsők azok között is, akik újra a régi, selmeci hagyományok szerint valétálhattunk és búcsúzhattunk el szeretett Sopronunktól.

A diploma birtokában akkor nem volt nehéz munkát találni. 68-an végeztünk és több mint 90 álláshelyet hirdettek meg részünkre.

Gábor a Gödöllői Állami Erdőgazdaságnál helyezkedett el. 1970-től 1974-ig a Gödöllői Erdészet vezetője volt, 1974–1981-ig a Honvédelmi Minisztérium Területgazdálkodási Főosztályán az Erdészeti Osztály csoportvezetőjeként felügyelte, szervezte a minisztériumhoz tartozó erdőgazdaságok munkáját. 1981–1985-ig a Budapesti Erdőfelügyelőség osztályvezetőjeként dolgozott. 1985-től nyugdíjba vonulásáig ismét a Gödöllői Erdészet vezetője volt. Nyugdíjasként még három évig dolgozott a Nemzeti Földalap kezelő szervezetnél. Szakmai pályafutása alatt sok, felelősséggel teli munkakörben szolgált a magyar erdőgazdálkodást. Közösséget és családot szerető, boldog házasságban élő, jó és szerető apa, nagypapa volt. Évenkénti csoporttalálkozókat két alkalommal is kiválóan szervezte meg. A legutóbbi tavaly.

Azóta elvesztettük két társunk feleségét s most Őt. Az utóbbi tíz évben erővel, hittel, akarattal sikeresen leküzdött egy súlyos betegséget, de sajnos, ez most nem sikerült. Egy ideje, a róla kapott hírekből tudtuk, hogy nagy a baj, de a legszomorúbb utolsó hír mégis megdöbbentő volt.

Az ember mindenkinek azt kívánja, hogy egészségben öregedjen meg és gyorsan, szenvedés nélkül haljon meg. Sajnos ez utóbbi neki nem adatott meg. Vigasztaló az a tudat, hogy – megérdemelten – nagy szeretettel őrizzük emlékét! Remek ember és jó kolléga volt. Nyugodjon békében! Jó szerencsét! Üdv az erdésznek!

Schmotzer András, Steiner József

Tisztelt Vendégeink, Kedves Résztvevők!

Az Országos Erdészeti Egyesület a 151. Vándorgyűlését a Bács-Kiskun megyei Bugacon rendezi.

A Vándorgyűlés idén rendhagyó időpontban, de terveink szerint a megszokott módon kerül megrendezésre **2021. augusztus 26–27. (csütörtök–péntek)** napokon.

A terepi programokon a felforrósodó homokbuckák között enyhet adó kiskunsági erdők érdekességeit tárja fel a házigazda KEFAG Kiskunsági Erdészeti és Faipari Zrt.

A Vándorgyűlést megelőzően, **2021. augusztus 24–25-én**, Kunfehértón, a KEFAG Zrt. szervezésében zajlik az **Év Erdésze verseny 2021.** évi országos döntője.

Kérjük, kísérjék figyelemmel a Vándorgyűléssel kapcsolatos híryanagokat az OEE központi honlapján és a www.vandorgyules.hu weboldalon!

Tisztelettel várjuk jelentkezését a Kárpát-medence legnagyobb erdészeti összefojetelére!

Bízunk benne, hogy idén Önt is a Vándorgyűlés résztvevőinek sorában köszönhetjük!

Budapest – Kecskemét, 2021. április 16.

Kiss László
elnök
Országos Erdészeti
Egyesület

Sulyok Ferenc
vezérigazgató
KEFAG Kiskunsági
Erdészeti és Faipari Zrt.

KEFAG

Kiskunsági Erdészeti és Faipari Zrt.

HASZNÁLJA TAGSÁGI KÁRTYÁJÁT!

Az Országos Erdészeti Egyesületben fennálló tagságot 2012-től tagsági kártya igazolja. Az OEE-kártya tulajdonosa egyre több kedvezményt vehet igénybe a különböző vásárlási lehetőségektől kezdve a vadászházi szállásokig. Az aktuálisan elérhető kedvezmények listája a www.oee.hu oldalon olvasható, évente egy alkalommal az *Erdészeti Lapok* is közli.

Az Egyesület vezetése a kártya használatára biztat minden egyesületi tagot! A kedvezményrendszer igazi értékét, minél szélesebb körű elfogadottságát a rendszeres kártyahasználat alapozza meg. A kártya névre szól, sorszámmal és vonalkóddal van ellátva, az Egyesület titkársága évente érvényesíti. A 2021-re szóló érvényesítő matrikákat azok a tagok kapják meg az *Erdészeti Lapokon* keresztül, akik határidőre eleget tesznek az adott évre vonatkozó tagdíjfizetési kötelezettségüknek.

A kedvezményrészerről és a tagsági kártyával kapcsolatos bármely kérdésben felvilágosítás kérhető az Egyesület titkárságán (titkarsag@oee.hu, 06 1 201 6293) vagy a helyi csoportok titkárainál.

Partnereink:

Harmónia-VADÁSZBOLTOK

A professional logger is shown in a forest, wearing a full orange safety suit, helmet with a clear face shield, and ear protection. He is using a STIHL chainsaw to cut through a tree trunk. The chainsaw's bar is labeled "Light 04 STIHL". The background shows a dense forest with trees having autumn-colored leaves. The STIHL logo is prominently displayed in the top left corner.

STIHL

**NEM ISMER
AKADÁLYT.
STIHL. ÉS KÉSZ.
—**